

Αρ. Αδείας
01-1323

TAX/MΕΙΟ ΚΟΤΜΟΝΑΟΥΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο – ΤΕΥΧΟΣ 673 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021 ●

● «Ίδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Ἐλευθερία καί πίεσις

Ἡ ἐλευθερία δέν εἶναι προπαγάνδα

Ἐλευθερία καί προπαγάνδα δέν πάνε μαζί. Ἡ προπαγάνδα ἀφαιρεῖ τὴν δυνατότητα γιὰ περισυλλογή, ἐπιλογή καί ἀλλαγὴ. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ συμβουλή καί ἄλλο ἡ προπαγάνδα. Προπαγάνδα εἶναι: Δέν σκέπτεσαι ἐσύ, ἀλλὰ σκέπτομαι ἐγὼ γιὰ σένα! Αὐτὸ πού ἀπλᾶ τό λέμε πλύσι ἐγκεφάλου. Ὅταν κάνουμε πλύσι στομάχου, ἀδειάζουν ὄλο τό στομάχι καί ὁ οἰσοφάγος ἀπό ὅποιαδήποτε ὑπολείμματα τροφῶν. Ὅταν λέμε πλύσι ἐγκεφάλου, σημαίνει, ὅτι ἀδειάζει ὁ ἐγκέφαλος ἀπό τὰ δύο σπουδαιότερα περιεχόμενά του, τὴν λογική καί τὴν ἐλευθερία.

● Προπαγανδίζω: Σοῦ ἀφαιρῶ τό δικαίωμα νά σκέπτεσαι καί νά ἐπιλέγης. Θά γίνης ρομπότ καί ἄβουλο νούμερο, ἕνα πιόνι στή δική μου σκακιέρα.

● Συμβουλεύω, νουθετῶ, διδάσκω! Αὐτὸ εἶναι κάτι ἄλλο. Καλλιιεργῶ τίς δυνατοότητες πού ἔχεις μέσα σου, νά σκέπτεσαι πιό ὀρθά, πιό θεϊκά. Νά βουλεύεσαι μέ τόν ἑαυτό σου μέσα στή σιγή τῆς προσευχῆς. Καί νά ἀποφασίζης ἐλεύθερα.

● Τό ἴδιο πρᾶγμα εἶναι νά εἶσαι κατευθυνόμενο βλῆμα, καί τό ἴδιο νά εἶσαι ἐλεύθερο πουλί, πού φτερουγίζει ὅπου θέλεις; Τό πρῶτο εἶναι σκλαβιά. Καί ἔτσι μᾶς θέλει ἡ χωρίς Θεό καί εὐαγγέλιο ἀσυδοσία. Τό ἄλλο εἶναι ἐλευθερία. Καί ἔτσι μᾶς θέλει ὁ Χριστός.

● Τό πνεῦμα τοῦ Κυρίου εἶναι ἐλευθερία (Β' Κορ. γ' 17). Λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος:

«Δέν γνωρίζετε πόσο μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σιωπή, καί τό νά ἔχη κανεῖς ἀνάγκη ἀπό συμβουλή, ὥστε ἐλεύθερα, ἄλλον νά διαλέγη καί ἄλλον νά ἀπορίπτη, ἄλλα νά τὰ ἀκολουθῆ καί ἄλλα νά τὰ ἀποστρέφεται» (Ε.Π.Ε. 2,52).

Ἡ ἐλευθερία δέν ἔχει σχέσι μέ τὴν εὐκολία.

● Ἀσφαλῶς ἡ βουτιά στό γκρεμό εἶναι πιό εὐκολὴ ἀπὸ τὴν πτήσι τοῦ

ἀετοῦ πρὸς τὰ πάνω. Μὲ τὰ ἴδια φτερά τῆς ἐλευθερίας κάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ τὴν πτώσι καὶ τὴν πτήσι.

● Τὸ πρῶτο καλεῖται αὐτοκτονία. Τὸ δεύτερο καλεῖται κατάκτησις.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀντίστασις

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἕνας τοῖχος, ὅπου προσκρούει ἡ γνώμη τοῦ κόσμου, ἡ ἐπιρροή, ἡ ἔλξις τοῦ κόσμου. Δηλαδή εἶναι ἀντίστασις. Νὰ τί λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος γιὰ ἕνα νέο, πού ἔχει ὁμως γεροντική φρόνησι καὶ ἀνδρική δύναμι.

«Νέος ἐστί; Κατὰ τῶν παθῶν ἀνδρισθήσεται καὶ τοῦτο ἀπολαύσει τῆς νεότητος, τὸ μὴ τὰ νέων παθεῖν, ἀλλὰ δεῖξαι πρεσβυτικήν φρόνησιν ἐν ἀκμαίῳ τῷ σώματι. Καὶ χαρήσει τῇ νίκῃ πλέον ἢ οἱ ἐν Ὀλυμπία στεφανούμενοι. Νικήσει γάρ ἐν κοινῷ θεάτρῳ τῇ οἰκουμένη καὶ νίκην ἀπρατον...» (Ε.Π.Ε. 2,174-176).

Μετάφρασις: Ὁ χριστιανὸς νέος θ' ἀντισταθῆ ἑναντίον τῶν παθῶν. Θὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ τὰ νιάτα του τοῦτο. Ποιός; Τὸ νὰ μὴ πάθῃ ὅσα συνήθως παθαίνουν οἱ νέοι, πού παρασύρονται. Θὰ δείξῃ γεροντική φρόνησι σὲ ἀκμαῖο σῶμα. Θὰ χαρῆ γιὰ τὴ νίκη περισσότερο ἀπὸ ἐκείνους πού στεφανώνονται στὴν Ὀλυμπία. Ὀλυμπιονίκης, ἄξιός νὰ στεφανωθῆ μπροστά σ' ὅλο τὸν κόσμο. Θὰ καταγάγῃ μεγάλη νίκη μπροστά σὲ ὑπέροχο θεατρικὸ κοινόν, σ' ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένην.

Καὶ ὅταν ἕνας τέτοιος νέος γεράσῃ, τότε τὴν διάλυσι τοῦ σώματός του δέν θὰ τὴν δῆ ὡς προθεσμία ἀναγκαίας ἐλευθερίας. Δηλαδή ὁ θάνατος δέν εἶναι ἡ προθεσμία μιᾶς κατ' ἀνάγκην ἐλευθερίας. Εἶναι ἡ μετάβασις στὴν ἐλεύθερη ἐλευθερία, στὴν ἐλευθερία χωρὶς πίεσι, στὴν ἐλευθερία «τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. η' 21).

● Μὲ ἄλλα λόγια ὁ ἐλεύθερος δέν σύρεται, δέν παρασύρεται, δέν διασύρεται, ἀλλὰ ἀποσύρεται.

Μιλᾷ γιὰ προθεσμία ἀναγκαίας ἐλευθερίας ὁ ἅγιος Γρηγόριος.

● Γιὰ ἕνα παιδί δέν ὑπάρχει ἡ ἀναγκαιότητα τῆς ἐλευθερίας. Καλλιεργεῖται σιγά - σιγά ἡ ἐλευθερία, τὸ τί εἶναι καλόν, τί εἶναι κακόν, τί βλαβερόν, τί ὠφέλιμον, τί ὁμορφόν, τί ἄσχημον. Ἀλλὰ θὰ ἔρθῃ ἡ σιγμὴ, πού ἀναγκαστικὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἐλεύθερος (ὀξύμωρον). Ὑπό πίεσι! Ὅπως τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἀσκεῖ τὴν εὐλογημένην πίεσι καὶ σπρώχνει τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας μέχρι νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ τελείως, ἔτσι καὶ ὁ ὄριμος ἄνθρωπος βιάζεται νὰ σπρώξῃ τὴ σκλαβιά τῶν παθῶν, τοῦ σκοταδιοῦ, καὶ νὰ ζήσῃ ἐλεύθερος!

● Πρόκειται γιὰ τὴν εὐλογημένην βία.

● Γιὰτί νὰ ἔχουμε μόνον τὴν ἐλευθερία πού πιέζεται καὶ νὰ μὴν ἔχουμε καὶ τὴν ἐλευθερία πού ἀγωνίζεται;

● Γιὰ τὴν πρώτην, τὴν ἐλευθερία ὑπό πίεσι: Ὅλα σπρώχνουν πρὸς τὴν ἐξάρτησι, πού βαπτίζεται καὶ αὐτὴ ἐλευθερία, ἐνῶ πρόκειται γιὰ ἀσυδοσία. Ὅλα μετατρέπουν τὴν ἀνετη ἐλευθερία σὲ ἐπίπονη ἀντίστασι. Πίεσις ἀπὸ μέσα, πίεσις ἀπὸ ἔξω. «Ἐξωθεν μάχαι ἔσωθεν φόβοι» (Β' Κορ. ζ' 5). Πίεσις ἀπὸ τοὺς δικούς μας, πίεσις ἀπὸ τοὺς ξένους, πίεσις ἀπὸ τὰ πάθη, πίεσις ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, πίεσις ἀπὸ τὰ ἠλεκτρονικά, πίεσις ἀπὸ τὰ μάτια, πίεσις ἀπὸ τὰ αὐτιά καὶ στὰ αὐτιά. Πίεσις ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, πίεσις ἀπὸ τὴ φαντασία, πίεσις ἀπὸ τὴν παρῆρα, πίεσις ἀπὸ τὸ περιβάλλον...

● Γιὰ τὴν δεύτερη: Γιὰ τὸν ἀγῶνα, γιὰ τὴν ἀγία βία πρὸς κατάκτησι τῆς ἐλευθερίας. Δουλεύω γιὰ τὴν ἐλευθερία μου. Κουράζομαι γιὰ τὴν ἐλευθερία μου. «Ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ» (Α' Κορ. θ' 27). Ξέρω, ὅτι μόνον ὅσοι βιάζονται τὰ κατώτερα ἐνστικτὰ τους, ὅσοι σκοτώνουν τὴ σκλαβιά, αὐτοὶ ζοῦν τὴ λευτεριά.

● Ἡ ἐλευθερία δέχεται μικρὲς δεσμεύσεις, ἅγιες μικρὲς δεσμεύσεις, προερχόμενες ἀπὸ τὸ θέλημα, ἀπὸ τίς ἐντολές, ἀπὸ τὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου. Δέχεται ἡ ἐλευθερία νὰ γίνῃ... δούλη, γιὰ νὰ ζῆ ἐλεύθερα!

● Πώς νά μήν αισθάνεται ὁ Παῦλος ἢ ὁ Πέτρος «δούλου» Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν σκέπτονται, ὅτι «δούλος» ἔγινε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός; Ὁχι ἀπλῶς μέ τήν ἔννοια τοῦ «δούλου τοῦ Θεοῦ», τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ τήν ἔννοια τῆς ἄκρας ταπεινώσεως καί τῆς ὑψίστης θυσίας. «Ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων (ὡς Θεός Λόγος) ἔλαβε δούλου μορφήν» (Φιλιπ. β' 6-7).

Ἐλευθερία καί πάθη

● Εἴμαστε τάχα ἐλεύθεροι. Στήν πραγματικότητα, ὅσα τά πάθη μας, τόσες καί οἱ ἀλυσίδες μας. Εἴμαστε δούλοι τῶν παθῶν, ὄχι δούλοι Κυρίου. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Παρά ἀνθρώποις ἐλευθέρους, τά ἐναντία τούτων γίνεται. Ἀλλήλους δάκνομεν, κατεσθίομεν, οὐ δεδοίκαμεν τόν δεσπότην, τά τῶν συνδούλων ἀρπάζομεν, κλέπτομεν, τύπτομεν, ὀρῶντος αὐτοῦ» (Ε.Π.Ε. 23,418).

Μετάφρασις: Οἱ τάχα ἐλεύθεροι κάνομε τά ἀντίθετα ἀπό ὅσα ἀπαιτεῖ ἡ ἐλευθερία. Δαγκωνόμαστε, τρωγόμαστε, δέν φοβόμαστε τόν Κύριο, ἀρπάζομε τά πράγματα τῶν συνδούλων, κλέβουμε, χτυπάμε, ἐνῶ Ἐκεῖνος (ὁ Κύριος) μᾶς βλέπει.

● Ἀφεντικό δέν εἶμαι ἐγώ, οὔτε ἡ ἐλευθερία μου, οὔτε ἡ ψυχή μου, οὔτε ἡ πίστις μου. Ἀφεντικό δυστυχῶς εἶναι τό πάθος μου, εἴτε αὐτό λέγεται χρῆμα, εἴτε λέγεται ἐγωισμός, εἴτε λέγεται θυμός, εἴτε λέγεται κοιλία, εἴτε λέγεται σάρκα, εἴτε λέγεται ὀφθαλμοπορνία, εἴτε λέγεται κενοδοξία. «Ἴδὲ γάρ τις ἠττηται, τούτω καί δεδούλωται» (Β' Πέτρ. β' 19).

Ἐλευθερία: Ἐπιλογή τοῦ καλοῦ!

Τί σημαίνει γιά ἕναν χριστιανό, καί μάλιστα νέο, ἡ ἐλευθερία;

● Ὁ Μέγας Βασίλειος στό περίφημο ἔργο του «Πρός τοὺς Νέους, στό πῶς θά ὠφεληθοῦν ἀπό λόγους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων», καίτοι ἦταν φιλόσοφος, δίνει

στό θέμα τῆς ἐλευθερίας πρακτικές συμβουλές:

«Ὅταν διηγοῦνται οἱ ἀρχαῖοι πράξεις πονηρῶν ἀνδρῶν, νά ἀποφεύγετε τή μιμησί τους. Εἴστε ἐλεύθεροι νά βουλώνετε τά αὐτιά σας. Περισσότερο ἀπό ὅσο βούλωσε τά αὐτιά του ὁ Ὀδυσσεύς γιά νά μήν ἀκούσῃ τά τραγούδια τῶν Σειρήνων» (Ε.Π.Ε. 7,326).

Ὅ,τι σερβίρει ὁ κόσμος, δέν τό δέχεται ὡς σωστό ἢ ἐλευθερία μας. Ἡ μᾶλλον τό περνάει ἀπό τήν κρισάρα της, πού εἶναι τό κριτήριο τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Τό νά μπορῇ ἕνας νέος σήμερα ν' ἀντιστέκεται στό κέρασμα τοῦ ἰντερνέτ, πού σερβίρει πορνό καί προστυχιές, αὐτό δέν εἶναι ἀπλῶς ἀντιστασιακή ἐλευθερία· αὐτό εἶναι ἡρωική ἐλευθερία. Τό νά λήῃ ὁ χριστιανός «Ὁχι» στήν πρόκλησι καί πρόσκλησι τοῦ κόσμου, αὐτό εἶναι ἀπόδειξις ἐλευθερίας.

● Μερικοὶ λένε: Ὅλα θά τά δοκιμάσουμε, τό καλό θά κρατήσουμε. Καί μάλιστα διαστρέφουν καί εἰδική ρῆσι τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Α' Θεσ. ε' 21). Σ' αὐτοὺς ἀπαντᾷ ὁ Μέγας Βασίλειος. Προσοχή «μήπως μαζί μέ τό μέλι δοκιμάσετε καί τό δηλητήριο. Δέν θά μιμηθοῦμε σέ ὅλα τοὺς ἀρχαίους». Καί χρησιμοποιεῖ ὡς παράδειγμα τίς μέλισσες:

«Κατά πᾶσαν οὖν τῶν μελιττῶν τήν εἰκόνα, τῶν λόγων ὑμῖν μεθεκτέον. Ἐκεῖναί τε γάρ οὔτε ἅπασι τοῖς ἀνθεσι παραπλησίως ἐπέρχονται, οὔτε μήν οἷς ἂν ἐπιπτῶσιν ὅλα φέρειν ἐπιχειροῦσιν, ἀλλ' ὅσον αὐτῶν ἐπιτήδειον πρὸς τήν ἐργασίαν λαβοῦσαι, τό λοιπόν χαίρειν ἀφήκαν» (Ε.Π.Ε. 7,326).

Μετάφρασις: Νά κάνετε ὅ,τι κάνουν καί οἱ μέλισσες. Αὐτές δέν πᾶνε τό ἴδιο σέ ὅλα τά λουλούδια, οὔτε καί σ' αὐτά πού πᾶνε τά κουβαλᾶνε ὀλόκληρα. Ἐπιλέγουν ὅ,τι εἶναι ἀπό τά λουλούδια κατάλληλο στήν ἐργασία τους. Τό ὑπόλοιπο τό ἀφήνουν καί φεύγουν.

● Τό «δοκιμάζετε» δέν ἀναφέρεται στήν ἐπιλογή τῆς γεύσεως, ἀλλά στή γνῶσι τῆς γεύσεως. Ρωτάω γιά μερι-

κούς, πού πάνε νά σκλαβώσουν τήν ἐλευθερία τους μέ πειράματα καί... πειράγματα, μέ δοκιμασίες αἰσχυρῶν καί βλαβερῶν οὐσιῶν, ρωτάω πολύ ἀπλᾶ: Τό δηλητήριο γιατί τό ἀποφεύγουμε; Ἐπειδή τό ἤπιαμε, δηλαδή τό δοκιμάσαμε ἐμπειρικά, ἤ διότι τό γνωρίζουμε ἀπό τήν ἐνδειξι ἢ ἀπό τή συμβουλή ἄλλων; Δέν τό δοκιμάζουμε ἐμπειρικά, ἀφοῦ δέν θά προλαβαίναμε μία τέτοια ἐμπειρία, ἀλλά τό δοκιμάζουμε γνωστικά.

Στό βοῦρκο, εἶναι ἀνάγκη νά μπῆς μέσα καί νά κολυμπήσης, γιά νά βεβαιωθῆς ὅτι εἶναι βοῦρκος; Τό ξέρεις καί τό βλέπεις.

Ἐλευθερία: Πηδάλιο

Ἡ ἐλευθερία, κατὰ τόν Μέγα Βασίλειο, εἶναι σάν τό πηδάλιο τοῦ πλοίου. Ἄκούει ὁ ἄνθρωπος, δέν ὑπακούει σέ ὄλους. Δέχεται πολλά, δέν τά παραδέχεται ὅλα.

«Δέν πρέπει διά μιᾶς νά παραδώσετε σεῖς, οἱ νέοι, τά πηδάλια τοῦ πλοίου, δηλαδή, τά πηδάλια τῆς διανοίας σας, τῆς ἐλευθερίας σας, τοῦ σκάφους τῆς ὑπάρξεώς σας, σέ ἀθέους καί νά τοὺς ἀκολουθῆτε ὅπου καί ἂν σᾶς ὀδηγήσουν, ἀλλά νά ἔχετε τήν ἐλεύθερη ἐπιλογή καί νά δέχεσθε ὅ,τι εἶναι χρήσιμο καί νά ξέρετε τί πρέπει νά πετᾶτε» (Ε.Π.Ε. 7,318).

● Ἄν παραδώσουμε τό πηδάλιό μας σέ ἄλλους, θά μᾶς ρίξουν στά βράχια ἢ στά βάθη τοῦ ναυαγίου. Εἶναι δικό μας τό πηδάλιο.

● Ἡ ἐλευθερία μας, νά εἶναι φωτισμένη ἀπό τό Εὐαγγέλιο τῆς ἀλήθειας καί δυναμωμένη ἀπό τήν χάρι τοῦ Θεοῦ.

Τότε κάνουμε ὄχι ὅ,τι θέλουν οἱ ἄλλοι, οὔτε ὅ,τι θέλουμε ἐμεῖς, ἀλλ' ὅ,τι θέλει ὁ Θεός τῆς ἀγάπης γιά μᾶς. Τότε ἡ ἐλευθερία μας πηδαλιουχεῖ σωστά πρὸς τόν αἰώνιο προορισμό μας, ὅταν ταυτίζεται μέ τήν βούλησι τοῦ Θεοῦ: «Οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ, γεννηθήτω τό θέλημά σου» (Ματθ. κστ' 42).

Κάτω ἡ βία! Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Δύο Χρυσοστομικά ἀριστουργήματα.

● Τό ἔνα θά μπορούσε νά ἔχη τίτλο: **Κάτω ἡ βία καί ἡ τρομοκρατία:**
 «Ὅποιος χρησιμοποιεῖ βία, πολλές φορές ἀπομακρύνει. Ὅποιος ἀφήνει ἐλεύθερο τόν ἀκροατή, τόν προσελκύει περισσότερο. Ἡ φροντίδα καί ἡ ἀγάπη ἔχουν μεγαλύτερη δύναμι ἀπό τή βία. Δέν εἶναι δυνατόν νά προσελκύση κάποιος μέ τή βία κι ἂν ἀκόμα προσφέρῃ χρυσάφι καί βάζει θησαυρούς μπροστά στόν ἄλλον. Πολύ περισσότερο δέν συμβαίνει κάτι τέτοιο στά οὐράνια ἀγαθά. Ἄν δέ σέ πείθῃ ἡ ποιότητα τοῦ πράγματος, ἡ ποιότητα τῆς πίστεως, τότε δέν εἶσαι ἄξιος νά τό πάρῃς. Καί ἂν τό πάρῃς, δέν θά καταλάβῃς τήν ἀξία του. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός σέβεται τήν ἐλευθερία μας, δέν ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους. Προτρέπει, μαγνητίζει, ἐνισχύει» (Ε.Π.Ε. 5,240).

● Τό ἄλλο θά μπορούσε νά ἔχη τίτλο: **Ζήτω ἡ ἐλευθερία!**

«Δέν βλάπτει τόσο ἡ σωματική δουλεία, ὅσο ἡ ὄντως δουλεία, δηλαδή, ἡ ἁμαρτία. Ἄν δέν εἶσαι δοῦλος τῆς ἁμαρτίας, νάχῃς θάρρος καί νά χαίρεσαι. Κανένας δέν θά μπορέσῃ σέ τίποτε νά σέ ἀδικήσῃ, ἂν ἔχῃς ἀδούλωτο φρόνημα. Ἄν ὅμως εἶσαι δοῦλος τῆς ἁμαρτίας, καί ὅταν εἶσαι ἐλεύθερος, κανένα ὄφελος δέν ἔχεις ἀπό τήν ἐξωτερική ἐλευθερία σου. Πές μου Ποιό τό ὄφελος, ὅταν δέν εἶσαι μέν δοῦλος ἀνθρώπου, ἀλλά ὑποδουλῶνῃς τόν ἑαυτό σου στά πάθη;».

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἡ διάβασις τοῦ Προῦθου

Η 22 Φεβρουαρίου καταγράφεται ὡς μία ἀπό τίς σημαντικότερες ἡμερομηνίες γιά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση τοῦ 1821, παρά τήν «κυριαρχία» τοῦ Μάρτη στό συλλογικό ἀσυνείδητο. Τήν ἡμέρα αὐτή ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης διαβαίνει τόν ποταμό Προῦθο, στήν περιοχή τῆς Μολδαβίας, καί μέ τή συνοδεία 200 ἰππέων ἐγκαθίσταται στή Μονή Γαλατᾶ, σέ μικρή ἀπόσταση ἀπό τό Ἰάσιο.

Στήν πόλη αὐτή κηρύσσεται ἡ Ἐπανάσταση, ἐνῶ κυκλοφορεῖ ἡ πρώτη ἐπαναστατική προκήρυξη καί ὀργανώνεται ὁ πυρήνας τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ.

Στό ναό τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (ὅπου καί τό ἐλληνικό τυπογραφεῖο) ὁ μητροπολίτης Ἰασίου Βενιαμίν εὐλογεῖ τή σημαία τῆς Ἐπανάστασης καί τοποθετεῖ τό ξίφος στή ζώνη τοῦ Ὑψηλάντη.

Τήν ἴδια ἡμέρα ὁ Παπαφλέσσας, πού μετέφερε τό ἐπαναστατικό μήνυμα στίς ἐπαρχίες τῆς Πελοποννήσου, στέλνει ἐπιστολή στόν Ἐμμανουήλ Ξάνθο τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ζητώντας νά ἐπισπεύσει ὁ Ὑψηλάντης τήν ἀφιξή του στήν Πελοπόννησο. Τό σχέδιο, ὡστόσο, εἶχε ἐγκαταλειφθεῖ, συμπράττοντος τοῦ Ξάνθου, σύμφωνα μέ τό κατατοπιστικό «Δύο πρίγκιπες στήν ἐλληνική Ἐπανάσταση».

Ἡ σημαντική στιγμή μετά τήν κήρυξη τοῦ Ἀγώνα εἶναι ἡ δημοσίευση τῆς προκήρυξης «Μάχου ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος» ἀπό τόν Ὑψηλάντη. Ὁ στρατιωτικός ἡγέτης τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας «καλοῦσε ὅλους τοὺς Ἕλληνες νά προσφέρουν τή δική τους συμβολή στήν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδος: Τοὺς πλουσίους νά θυσιάσουν ἓνα

μέρος τῆς περιουσίας τους, τοὺς ἱερεῖς νά ἐμψυχώνουν τόν λαό, τοὺς μορφωμένους ἀνθρώπους νά δίνουν ὠφέλιμες συμβουλές, τοὺς Ἕλληνες πού ὑπηρετοῦσαν στό ἐξωτερικό νά ἐπιστρέψουν στήν πατρώα γῆ καί νά λάβουν μέρος στόν ἀπελευθερωτικό πόλεμο»...

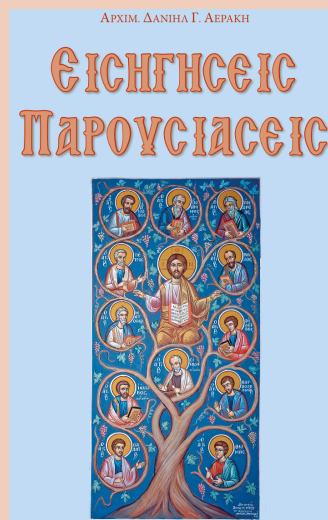
Ὡς γνωστόν, ἡ ἔκβαση τῶν μαχῶν στίς παραδουνάβιες Ἡγεμονίες ἦταν ἡ συντριβή γιά τίς ἐπαναστατικές δυνάμεις. Ἀποκορύφωμα ἦταν ἡ Μάχη τοῦ Δραγατσανίου, τόν Ἰούνιο τοῦ 1821, ὅπου ἀπειλήθηκαν μέ ὀλοσχερῆ καταστροφή. Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης κατάφερε νά διαφύγει μαζί μέ ὀρισμένους ἐπιτελεῖς - ἀνάμεσά τους τόν πιστό Γεώργιο Λασσάνη - καί νά παραδοθεῖ στοὺς Αὐστριακοὺς.

Μία ὁμάδα περίπου 100 διασωθέντων ἔφτασε ἕως τὰ ἐλληνικά ἐδάφη στόν Νότο, ἐνῶ ἡ πλειονότητα τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἱεροῦ Λόχου σκοτώθηκαν ἢ αἰχμαλωτίστηκαν καί ἐκτελέστηκαν ἐπί τόπου.

Ὁ Ὑψηλάντης πέθανε τόν Ἰανουάριο τοῦ 1828 ἐγκλειστος σέ αὐστριακό φρούριο, ἀπαρηγόρητος πού δέν κατόρθωσε νά φτάσει στή μαχομένη Ἑλλάδα.

(ἀπό τήν ἐφημερίδα «Τά Νέα», 22.2.2021)

Νέα ἔκδοσις

Εἰσηγήσεις τοῦ ἱεροκέρυκος ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη σέ συνέδρια καί παρουσιάσεις βιβλίων σεβαστῶν συγγραφέων. Σέ μεγάλο σχῆμα (17x24). Σελ. 412. Τιμή: 15 €. Παραγγελίες τηλ. 2103212713 καί 2109765440.

Ἄκελδαμᾶ

Ἄκελδαμᾶ - Γολγοθᾶς

Τί σημαίνει «Ἄκελδαμᾶ»; Στοιχειωμένο, καταραμένο χωράφι. Ὅποιος ξέρεי πῶς ἀγοράστηκε αὐτό τό χωράφι, ἀσφαλῶς δέν θάθελε ποτέ νά τό κάνη δικό του. Ἀγοράστηκε μέ τά λεφτά τοῦ Αἵματος, μέ τά ἀργύρια τῆς προδοσίας, μέ τά τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. «Διό ἐκλήθη ὁ ἀγρός ἐκεῖνος ἀγρός αἵματος ἕως τῆς σήμερον» (Ματθ. κζ' 8).

- Ὅταν πληροφορήθηκαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ πῶς ἀποκτήθηκε τό χωράφι αὐτό, ἀμέσως τό ἔθεσαν σέ «καραντίνα». Τό ὠνόμασαν Ἄκελδαμᾶ. Σημαίνει: «Χωρίον αἵματος» (Πράξ. 1,19).

- Λίγο πιά πέρα ἀπό τόν καταραμένο αὐτό τόπο ὑψωνόταν ἕνας ἄλλος, εὐλογημένος τόπος, ὁ Γολγοθᾶς. Ἄκελδαμᾶ καί Γολγοθᾶς, τόποι πού ἔχουν σχέσι μέ αἷμα.

- Ὁ ἕνας, ὁ Γολγοθᾶς, εἶναι ποτισμένος μέ τό λυτρωτικό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

- Ὁ ἄλλος, ὁ Ἄκελδαμᾶ, εἶναι χωράφι ἀγορασμένο μέ τά λεφτά τῆς προδοσίας. Πούλησε τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰούδας καί ἀγοράστηκε τό χωράφι· τό Αἷμα, πού δωρεάν προσφέρεται ἀπό τόν Λυτρωτή.

Ἄκελδαμᾶ! Μία λέξις ἀπαίσια. Πότε ἐλέχθη τό Ἄκελδαμᾶ;

Στή σύναξι τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀνέφερε τή λέξι Ἄκελδαμᾶ. Εἶναι ἡ ὀνομασία τοῦ χωραφιοῦ, πού ἀγοράστηκε μέ τά λεφτά τῆς προδοσίας.

- Ἐνα φέμα, ἀν μέ τό φέμα αὐτό «κερδίζουμε», ζυγίζει περισσότερο ἀπό τό Χριστό.

- Ἐνα λεπτό αἰσχροῦς ἡδονῆς ζυγίζει περισσότερο ἀπό τήν αἰωνιότητα μέ Χριστό.

- Στήν ἀρχή ὁ Ἰούδας ἔκλεβε κρυφά. «Κλέπτης ἦν καί τό γλωσσόκομον εἶχε καί τά βαλλόμενα ἐβάσταζεν» (Ἰωάν. ιβ' 6). Στή συνέχεια δημοσιοποιεῖται τό πάθος του.

Ἀσύστολα πῆγε στούς Ἰουδαίους καί πρότεινε: «Τί μοι θέλετε δοῦναι, κἀγώ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν;» (Ματθ. κστ' 15). Τό πάθος ἐκδηλώνεται, γίνεται πρόκλησις. Γίνεται ἐμπόριο, συναλλαγή.

- Τέλος ἔχουμε ἐπένδουσι μέ τά χρήματα τῆς ἁμαρτίας, τῆς προδοσίας. Οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων μέ τά χρήματα, πού ἐπέστρεψε ὁ Ἰούδας, ἀγόρασαν «τόν ἀγρόν τοῦ κεραμῆως εἰς ταφήν τοῖς ξένοις» (Ματθ. κζ' 7). Ὁ Πέτρος στίς Πράξεις λέει, ὅτι ὁ «Ἰούδας ἐκτήσατο χωρίον ἐκ μισθοῦ τῆς ἀδικίας» (Πράξ. α' 18). Προφανῶς, ἐπειδή τό ματωμένο χωράφι ἀγοράστηκε μέ τά λεπτά τοῦ Ἰούδα, ἐθεωρεῖτο χωράφι τοῦ Ἰούδα. Ἄλλ' ὅπως καί νᾶχη τό πρᾶγμα, ἕνα εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ ἐπένδουσις ἐκείνη ἔγινε μέ τά λεπτά τῆς προδοσίας.

Μισθός ἀδικίας

Ἄκελδαμᾶ! Χωράφι, πού στάζει αἷμα.

Περιουσία, πού στάζει αἷμα.

Λεπτά, πού στάζουν αἷμα.

Κέρδη, πού στάζουν αἷμα.

Ἄν ἄγγελος ἔπαιρνε ἐντολή ἀπό τόν Θεό νά ἐρευνήση ἀμερόληπτα, ἀπροσωπόληπτα τό «Πόθεν ἔσχες;», θά συνώφιζε γιά πολλούς τό πόρισμά του μέ τήν λέξι «Ἄκελδαμᾶ».

- Πῶς τό ἀπέκτησες αὐτό; Ἄκελδαμᾶ!

- Πῶς ἀπέκτησες τό ἄλλο; Ἄκελδαμᾶ!

- Πῶς ἀπέκτησες τό νέο ἀκίνητο; Ἄκελδαμᾶ!

- Πῶς ἀπέκτησες τό αὐτοκίνητο ἐκεῖνο; Ἄκελδαμᾶ!

Ἴσως ἀντιταχθῆ:

— Ἄκελδαμᾶ σημαίνει «χωρίον αἵματος».

Ἐμεῖς δέν σκοτώσαμε.

Κάθε ἀδικία ὅμως εἶναι μία δολοφονία.

- Ὅποιος φονεύει τήν ἀλήθεια, κάνει τό μεγαλύτερο ἔγκλημα.

- Ὅποιος προδίδει τήν ἀλήθεια, ὅποιος προδίδει τό Χριστό γιά τόν χρυσό, αὐτός εἶναι σέ θέσι νά κάνη καί τό μεγαλύτερο ἔγκλημα.

Ἄλλωστε κάθε πλούσιος, κατά τόν λόγο τῆς Γραφῆς, εἶναι φονιάς (Ἰακ. ε' 1-6).

Θά ρωτήσετε ἴσως:

— Ἀπαγορεύεται τό κέρδος; Ἀπαγορεύονται ἀγορές καί ἐπενδύσεις;

Δέν ἀπαγορεύεται τό κέρδος, ἀρκεῖ νά εἶναι νόμιμο, δίκαιο, τίμιο καί ἀναγκαῖο.

Ἡ ἐργασία εἶναι κερδοσκοπία, μέ τήν καλή ἔννοια τοῦ ὄρου. Δέν εἶναι αἰσχροκέρδεια. Ἔχει σκοπό τό νόμιμο κέρδος, ποτέ τό ἄνομο.

Χῶροι, πού στάζουν αἷμα

Ἀκελδαμά! «Χωρίον αἵματος».

Βλέπετε τά κτήματα, τά σπίτια τά πολυτελῆ, τίς βίλλες, πού ἔχουν ἀποκτήσει ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας; Στάζουν αἷμα. Καί τί αἷμα; Τό πιό ἄθῶο αἷμα. Εἶναι τό αἷμα τῶν παιδιῶν, πού σκοτώθηκαν κατά τό φρικωδέστερο τρόπο. Εἶναι τό αἷμα τῶν παιδιῶν, πού σφάζονται μέ τίς ἐκτρώσεις. Εἶναι τό αἷμα, πού γίνεται ποτάμι καί μέσα σ' αὐτό πνίγεται ἡ ἐλπίδα τοῦ ἔθνους, ἡ νέα γενιά. Καί μέ τά λεφτά, πού κερδίζουν ἀπό τίς ἐκτρώσεις οἱ γιατροί, κτίζονται πολυκατοικίες καί βίλλες.

• Ἀκελδαμά! «Χωρίον αἵματος».

Περιοσία αἵματος, στοιχειωμένα σπίτια.

• Ἀκελδαμά! Μισθός ἀδικίας.

Βλέπετε τήν περιοσία, πού ἀπέκτησαν πολλοί νεοέλληνες; Στάζει αἷμα.

• Ὁ ἕνας κατάφερε νά κρύψει τά περιουσιακά του στοιχεῖα ἀπό τό κράτος.

• Ὁ ἄλλος κατάφερε μέ φέματα καί ἀπάτες νά κοροϊδέψει καί νά πλουτίσει.

• Ὁ τρίτος λαδώθηκε γενναῖα ὡς ὑπάλληλος.

• Ὁ τέταρτος εἰσέπραξε τό φακελλάκι, γιά νά χειρουργήσει τόν ἄρρωστο.

• Ὁ πέμπτος ἀδίκησε συγγενεῖς καί συναδέλφους.

• Ὁ ἕκτος ἐκμεταλλεύθηκε περιστάσεις.

• Ὁ ἕβδομος ρούφηξε τό αἷμα τοῦ ἐργάτη ὡς ἐργοστασιάρχης.

Στάζουν αἷμα! Στάζουν ἀδικίες οἱ περισσότερες περιουσίες.

• Ἀκελδαμά!

Εἶναι ζυγαριά, γιά νά ζυγίσουμε τά ὑπάρχοντά μας, τά περιουσιακά μας στοιχεῖα.

Χωράφι στόν οὐρανό

Ἀκελδαμά!

Ἐνας ἐφιάλτης. Δέν ἀφήνει τόν εὐαίσθητο νά κοιμηθῆ.

— Τί νά κάνω;

Ἡ λύσις ἔγκειται σέ δύο ἐνέργειες.

• Ἡ μία: Νά διορθωθῆ, δηλαδή, τό κακό, πού συντελέστηκε. Νά ἐπανορθωθῆ ἡ ἀδικία. Νά ἐπιστραφοῦν τά κλοπιμαῖα. Νά δείξουμε ἐμπρακτῆ μετάνοια. Νά προβοῦμε σέ γενναῖα ἐλεημοσύνη καί σέ ἔργα σπουδαίας κοινωνικῆς προσφορᾶς καί διακοινίας.

• Ἡ ἄλλη: Νά στραφῆ ἄλλοῦ τό ἐνδιαφέρον γιά πλουτισμό.

Τό τέλος τοῦ Ἰούδα εἶναι γνωστόν. «Καί πρηνῆς γενόμενος ἐλάκτησε μέσον, καί ἐξεχύθη πάντα τά σπλάγχνα αὐτοῦ» (Πράξ. α' 18). Χύθηκαν τά σπλάγχνα τοῦ ἀνθρώπου, πού δέν εἶχε σπλάγχνα, τοῦ ἄσπλαχνου Ἰούδα. Ὅσο γιά τή θέσι του, ἰσχύει ὁ προφητικός λόγος, πού ὑπενθύμισε ὁ ἀπόστολος Πέτρος: «Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καί μή ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ» (Πράξ. α' 20).

Γιατί τόση ἐνασχόλησις μέ τά ψεύτικα; Ὑπάρχουν θησαυροί ἀληθινοί, αἰώνιοι καί ἀσύλητοι. Αὐτούς ἄς ποθήσουμε. Αὐτούς ἄς κυνηγήσουμε. Αὐτούς ἄς ἀρπάξουμε.

• Τούς οὐρανοῦς ἄς ποθήσουμε. Ἐκεῖ δέν κινδυνεύουμε. Ἀφθαρτος ὁ πλοῦτος τῆς θεϊκῆς δόξας, πού μᾶς περιμένει.

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τό ἀρχαῖο συλλείτουργο

Ας δοῦμε μερικά ἀπό τά στοιχεῖα τῆς συνάξεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Τό πότε, τό πού καί τό πῶς λειτουργοῦσε ἡ λατρευτική σύναξις.

• **Πότε;** Ἐπιδίωξις τῶν πρώτων χριστιανῶν ἦταν νά συνέρχωνται τακτικά, εἰ δυνατόν κάθε μέρα. Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος προτρέπει: «*Σπουδάσετε οὖν πικνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ καί εἰς δόξαν. Ὅταν γάρ πικνωῶς ἐπί τό αὐτό γίνεσθε, καθαιροῦνται αἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ, καί λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν τῆς πίστεως*» (Ἐπιστολή πρὸς Ἐφεσίους XVII,1).

Ἄλλ' ἀπό ὅλες τίς ἡμέρες ξεχώριζε περισσότερο ἡ Κυριακή γιὰ τὴν λατρευτική σύναξι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν Τρωάδα συνάντησε τοὺς χριστιανούς στό ὑπερῶον «*τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων*», δηλ. τὴν **Κυριακή**. «*Ἐν δέ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων συνηγμένων τῶν μαθητῶν κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλων ἐξιέναι τῇ ἐπαύριον, παρέτεινέ τε τόν λόγον μέχρι μεσονυκτίου*» (Πράξ. κ' 7). Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος, προτρέποντας τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου γιὰ τὴν λογία, ἀφήνει νά νοηθῇ ὅτι κάθε Κυριακή μαζεύονταν οἱ πιστοί (ιδέ καί Ἀποκ. α' 10).

• **Ποιά ὥρα** τῆς ἡμέρας γινόταν ἡ σύναξις; Στὴν πρώτη Ἐκκλησία φαίνεται πῶς **βραδυνές** ἦσαν οἱ συνάξεις. Κατά τὴν παράδοσι τοῦ *Μυστικοῦ Δείπνου*, συνελίστηκε βράδυ νά γίνεται ἡ σύναξις μέ τό *Εὐχαριστιακό δεῖπνο*.

Οἱ χριστιανοί δέν ἀποτελοῦσαν καθεστηκυῖα τάξι, πολύ περισσότερο ἡ Κυριακή δέν ἀποτελοῦσε τότε ἡμέρα ἀργίας. Τό πρωί λοιπόν βρίσκονταν στίς δουλειές τους. Τό βράδυ εὐκαιροῦσαν. Τότε συγκεντρώνονταν. Ἀκόμα λόγοι ἀσφαλείας ἀνάγκαζαν τοὺς χριστιανούς νά λατρεύουν τόν Κύριο τῆ νύκτα. Ὅταν ἡ πόλις κοιμόταν, οἱ σεμνές σιλουέτες τῶν χριστιανῶν γλιστροῦσαν στίς **κατακόμβες**. Οἱ κατακόμβες ἀποτελοῦσαν τοὺς προθαλάμους τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

• Οἱ βραδυνές ἀκολουθίες ἄλλοτε ἦσαν σύντομες, ἄλλοτε ὅμως κρατοῦσαν μέχρι τῶν πρωινῶν ὥρῶν. Κατά τό «*Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε*» (Μαθ. κοτ' 41) καί κατά τό «*Ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ*» (Λουκ. στ' 12), πολλές φορές ἡ λατρευτική σύναξις παρατεινόταν. Χαρακτηριστική παράτασις λατρευτικῆς συνάξεως εἶναι ἡ σύναξις τῆς **Τρωάδας**. Ἡ περιγραφή τῆς στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων μᾶς δίνει καί ἄλλα στοιχεῖα γιὰ τίς συνάξεις τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

— **Ἡμέρα:** Κυριακή. «*Ἐν τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων*».

— **Συμμετοχή:** Ὅλοι οἱ πιστοί, πού ὠνομάζονταν «*μαθηταί*». Ἀνάμεσά τους καί παιδιά, ὅπως ὁ Εὐτυχος.

— **Τόπος:** Κάποιο ὑπερῶο, ἀνώγειο.

— **Φωτισμός** τῆς αἵθουσας: Λαμπάδες πολλές. «*Ἦσαν λαμπάδες ἱκαναί ἐν τῷ ὑπερῶφ οὗ ἦμεν συνηγμένοι*».

— **Σκοπός** τῆς συνάξεως: Ἡ θεία Εὐχαριστία. «*Συνηγμένων τῶν μαθητῶν κλάσαι ἄρτον...*».

— **Χρονική διάρκεια** τῆς συνάξεως: Μέχρι τό πρωί.

— **Πρόγραμμα:** Κήρυγμα τοῦ Παύλου μέχρι τά μεσάνυκτα. Τέλεσις τοῦ μυστηρίου τῆς **θείας Εὐχαριστίας**, μετάληψις τοῦ Παύλου καί τῶν πιστῶν ἀπό τά ἄχραντα Μυστήρια. Καί τέλος πάλι κήρυγμα «*ἄχρις αὐγῆς*», μέχρι πού ξημέρωνε.

● Βασικά διακρίνουμε στη σύναξι τήν τάξι τῶν **κληρικῶν** καί τήν τάξι τῶν **λαϊκῶν**. Στήν πρώτη Ἐκκλησία δέν ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ ὄροι «ἀρχιερεὺς» καί «ιερεὺς» γιά τούς κληρικούς τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ ὄροι «ἐπίσκοπος» καί «πρεσβύτερος». Ἄλλοτε μέ τή λέξι «πρεσβύτερος» νοεῖται ὁ ἐπίσκοπος, καί ἄλλοτε ὁ σημερινός πρεσβύτερος, ὁ ιερέας. Στήν ἀπόφασι π. χ. τῆς **Ἀποστολικῆς Συνόδου** μετά τούς Ἀποστόλους ἀναφέρονται ἀμέσως οἱ πρεσβύτεροι, πού ἀσφαλῶς νοοῦνται καί οἱ ἐπίσκοποι. «Οἱ ἀπόστολοι καί οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ ἀδελφοί τῆς κατά τήν Ἀντιόχειαν καί Συρίαν καί Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἐθνῶν χαίρειν» (Πράξ. ιε' 23).

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τόν ὄρο «ἐπίσκοπος». Ἄλλοτε σημαίνει τόν σημερινό ἐπίσκοπο καί ἄλλοτε τόν πρεσβύτερο, τόν ιερέα. Ἔτσι τόν χρησιμοποιεῖ ὁ Παῦλος στήν ἀποχαιρετιστήρια ὁμιλία του στή Μίλητο. «Προσέχετε ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ» (Πράξ. κ' 28). Πάντως στήν Καινή Διαθήκη αὐτά τά ὀνόματα χρησιμοποιοῦνται γιά τούς βαθμούς τῆς ιερωσύνης: **Ἐπίσκοπος, πρεσβύτερος, διάκονος**.

● Στή σύναξι βεβαίως δέν ἦσαν μόνο οἱ κληρικοί. Ἦσαν καί οἱ **λαϊκοί**. Ψάλλουν ὄλοι μαζί. Ὁ ἀποκλειστικός ψάλτης εἶναι γιά τά πρῶτα χρόνια, ἀλλά καί γιά τούς μετέπειτα αἰῶνες, ἀνύπαρκτος. Ὅλοι μαζί ψάλλουν. Καί ψάλλουν ἀπλᾶ καί κατασκευαστικά. Καί ἀπαντοῦν μέ τό ψάλσιμό τους στίς ἐκφωνήσεις τοῦ πρεσβυτέρου. Τό «ἀμήν», τό «ἀλληλουΐα», τό «Κύριε, ἐλέησον», τό «Καί τῷ πνεύματί σου», τό «Γεύσασθε καί ἴδετε...» καί οἱ στίχοι διαφόρων ψαλμῶν λέγονταν **ἀπό ὄλο τό λαό**.

Γι' αὐτό θέλει ὁ Παῦλος νά λέγωνται κατά τέτοιο τρόπο τά λόγια στή λατρευτική σύναξι, ὥστε νά μπορῇ ὁ λαός νά ἐπισφραγίσῃ μέ τό «Ἄμήν». «Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δέ καί τῷ νοῖ. Ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δέ καί τῷ νοῖ. Ἐπεὶ ἐάν εὐλογῆσῃς τῷ πνεύματι, ὁ δέ ἀναπληρῶν τόν τόπον τοῦ ἰδιώτου πῶς ἐρεῖ τό ἀμήν ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; Ἐπειδή τί λέγεις οὐκ οἶδε» (Α' Κορ. ιδ' 15-16).

● Σχετικά μέ τή συμμετοχή τοῦ λαοῦ εἶναι καί τά ὅσα λέει ὁ Παῦλος γιά τή συμμετοχή τῶν **γυναικῶν**. Τόν ἄνδρα θέλει ὁ Παῦλος νά ἡγῆται στή σύναξι. Ὁ ἄνδρας γίνεται κληρικός. Γιά τήν γυναῖκα λέει ὁ Παῦλος τρία πράγματα:

α. Νά εἶναι **σεμνά** ντυμένη. «Βούλομαι τάς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ κοσμεῖν ἑαυτάς...» (Α' Τιμ. β' 9).

β. Νά ἔχουν σεμνό **κάλυμμα** στό κεφάλι. «Ἡγνήν προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτω τῇ κεφαλῇ κατασχύνει τήν κεφαλὴν ἑαυτῆς» (Α' Κορ. ια' 5).

γ. Νά **σιγαῖ** μέσα στή σύναξι, νά μὴ κηρύττη, νά μὴ παρουσιάζεται ὡς δάσκαλος στους ἄνδρες. «Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ· γυναικί δέ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδέ αὐθεντεῖν ἄνδρός, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ» (Α' Τιμ. β' 11-12).

Αὐτό βέβαια δέν σημαίνει, πῶς ἡ γυναῖκα εἶναι κατώτερη ἀπὸ τόν ἄνδρα, ἀφοῦ μάλιστα λίγο παρακάτω ὁ Παῦλος τονίζει τήν **ισότητα** ἀνδρός καί γυναικός. Τί σημαίνει λοιπόν; Σημαίνει τόν **ξεχωριστό ρόλο** τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναῖκας μέσα στήν ἐκκλησία. Τό κακό σήμερα εἶναι, ὅτι οἱ γυναῖκες μέ τήν ἀνοχή καί τήν ἀδιαφορία μας, ἔρχονται ἄσεμνα καί προκλητικά ντυμένες, χωρίς ντροπή ἐκ μέρους τους, χωρίς ἀντίδρασι ἐκ μέρους μας. Κάποτε δέ θέλουν νά κάνουν καί «κουμάντο»! Ἄς μὴ λησμονοῦν οἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες, ὅτι εἶναι σεμνές «μυροφόρες».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ένας αναστήθηκε· όλοι θ' αναστηθούμε!

Ρωμ. στ' 9-10

Ό μόνος άθάνατος (στ. 9)

Γιώνια ή ζωή μας μέ τόν Χριστό. Ό Χριστός είναι ό μόνος Άθάνατος, μέ τήν άπόλυτη έννοια. Άθάνατος, άφου ώς Θεός είναι ή πηγή τής ζωής.

- Άθάνατος, άφου καί ώς άνθρωπος ήταν ό μόνος, πού δέν είχε τήν ύποχρέωση νά περάσει άπό τί διαδικασία του θανάτου.

- Άθάνατος, άφου ήταν άναμάρτητος.

- Άθάνατος, άφου καί όταν έκούσια παραδόθηκε στό θάνατο, ό θάνατός Του υπήρξε πλήγμα θανατηφόρο στό θάνατο καί πηγή άθανασίας.

- Άθάνατος, άφου μετά τήν Άνάστασί Του παραμένει στους αιώνες ό Ζωντανός Θεός.

Τή διαφορά τής αναστάσεως καί τής άθανασίας του Χριστού άπό κάθε άλλη άνάστασι καί άθανασία παρουσιάζει ό Παύλος στή συνέχεια τής Έπιστολής: «Είδότες ότι Χριστός έγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει» (στ. 9). Δηλαδή: Γνωρίζουμε, ότι ό Χριστός, άφου αναστήθηκε εκ νεκρών, δέν θά πεθάνη πλέον. Ό θάνατος δέν έχει πλέον έξουσία πάνω Του.

- Η άνάστασις του Χριστού είναι ή πηγή κάθε αναστάσεως. Ό Χριστός δέν ήγέρθη άπλως, αλλά «έγερθείς» «συνήγειρεν ήμάς» (Έφεσ. β' 6). Είναι ό πρώτος καρπός τής αναστάσεως, ή «άπαρχή». Πρώτος, όχι μοναδικός. Άναστήθηκε, για ν' αναστηθούμε. Άναστήθηκε, για ν' άνοιξη ό δρόμος τής αναστάσεως για όλους τους «κεκοιμημένους». «Νυνί δέ Χριστός έγύγεται εκ νεκρών, άπαρχή των κεκοιμημένων έγένητο» (Α' Κορ. ιε' 20). Μέ τήν άνάστασί Του άνοιξε ό κρουός τής ά-

ναστάσεως, πού δέν στερεύει μέχρι συντελείας των αιώνων. Άφου άπό τό νερό τής αναστάσεως θά πιουν όλοι άνεξαιρέτως οι νεκροί.

Ό Χριστός, μέ τί σάρκωσί Του έγινε Υίός τής Παρθένου πρωτότοκος, όμως μονογενής. Μέ τήν έγερσί Του έγινε Υίός τής Άναστάσεως πρωτότοκος, άλλ' όχι μονογενής. Η Άνάστασις είναι ή πιά πολύτεκνη μητέρα, άφου όλοι οι άνθρωποι γινόμεθα παιδιά τής αναστάσεως, όπως όλοι γινόμεθα παιδιά τής γεννήσεως. Δέν ύπάρχει άνθρωπος, πού νά περάσει στή ζωή, χωρίς προηγουμένως νά διέλθει άπό τόν τάφο τής άνυπαρξίας. Έτσι δέν ύπάρχει άνθρωπος, πού θά περάσει άπό τό θάνατο καί τόν τάφο, καί δέν θά βγη στήν άλλη ζωή μέ τήν άνάστασι. Η άνάστασις (των σωμάτων) είναι πλέον ύποχρεωτικός νόμος τής ανθρωπίνης φύσεως, άφου ό πρώτος «άδελφός» μας, ό Ίησους Χριστός, αναστήθηκε, έγινε «πρωτότοκος» τής αναστάσεως για όλους μας. Είναι ό «μπροστάρης» τής νέας όδοϋ, τής λεωφόρου τής Άναστάσεως. «Αυτός είναι ή κεφαλή του σώματος τής εκκλησίας, ός είναι άρχή, πρωτότοκος εκ των νεκρών, ίνα γένηται εν πᾶσιν αυτός πρωτεύων» (Κολοσ. α' 18).

Πανανθρώπινη ή άνάστασις (στ. 9)

Η άνάστασις του Κυρίου δέν είναι άτομικό γεγονός, όπως συμβαίνει μέ διάφορες αναστάσεις, πού περιγράφονται στή Γραφή ή όπως θά είναι ή δική μας άνάστασις κατά τί δευτέρα παρουσία. Η άνάστασις του Κυρίου είναι καθολικό, πανανθρώπινο γεγονός. Αυτό παριστάνει καί ή βυζαντινή εικόνα τής αναστάσεως. Δέν δείχνει τό Χριστό μόνο του, αναστημένο, όπως ή δυτικής τεχνοτροπίας εικόνα. Τόν

δείχνει ν' ανεβαίνει από την εις Ἄδου κάθοδο. Συντρίβει τό κράτος τοῦ θανάτου, τό ἄντρο τοῦ ἄδου. Φαίνονται συμβολικά σπασμένες πόρτες καί διαρρηγμένα κλεῖθρα. Καί μέ τά δύο Του χέρια ὁ παντοδύναμος Χριστός ἐγείρει, ἀνασταίνει τόν Ἄδამ καί τήν Εὐά. Στό πρόσωπό τους ἀνασταίνεται, συνανασταίνεται, ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος.

● Ὅσοι πρίν ἀπό τή δευτέρα παρουσία ἀνασταίνονται, γιά λίγο ξαναγυρίζουν στή ζωή. Ὑστερα ξαναπεθαίνουν. Ὁ Λάζαρος π.χ. ἀναστήθηκε, ἀλλά δέν παρέμεινε αἰώνια ἀναστημένος σπή γῆ. Ἦλθε ἡ στιγμή, πού ξαναμπήκε στόν τάφο, γιά νά περιμένη κι αὐτός τήν κοινή ἀνάστασι. Ὁ Χριστός καί σέ τοῦτο διαφέρει, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (στ. 9). Δέν πεθαίνει ποτέ ὁ Χριστός. Εἶναι ὁ Ἄθάνατος.

Ὁ θάνατος κυριεύει ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ὁ μέγας τρομοκράτης. Σ' αὐτόν λαοί καί ἔθνη, μεγιστάνες καί βασιλεῖς, τύραννοι καί σοφοί, δικτάτορες καί πλούσιοι, σ' αὐτόν σκύβουν ὅλοι δουλικά τό κεφάλι καί παραδίδονται ἄνευ ὄρων. Ὁ χριστιανός βεβαίως βλέπει πλέον τόν θάνατο μέ διαφορετικό πρῖσμα. Εἶναι ὁ «διακόπτης», πού διακόπτει τούτη τή ζωή, ἀλλ' ἀμέσως χαρίζει τό ἄπλετο φῶς τῆς αἰώνιας ζωῆς. Γιά τούς κοσμικούς ἀνθρώπους, πού τήν ἐλπίδα καί τή χαρά τους τήν περιώρισαν στά στενά ὄρια τούτης τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος εἶναι ὁ ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης, πού ἰσοπεδώνει τά πάντα.

Ἐναν δέν μπόρεσε νά κυριεύσει ὁ θάνατος: τόν Ἄθάνατο. Ὁ Χριστός χρησιμοποίησε τό ὄπλο τοῦ Διαβόλου, τό θάνατο, γιά νά συντρίψει τό κράτος του. Ἀναστήθηκε, γιά νά μή ξαναπεθάνη ποτέ. «Οὐκέτι ἀποθνήσκει». Δέν πεθαίνει ποτέ. Οἱ «θεοί» τῆς γῆς πεθαίνουν. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ζωντανός Θεός τῶν αἰώνων. Τόν πολέμησαν καί Τόν πολεμοῦν. Τόν βλασφήμησαν καί Τόν βλασφημοῦν. Θέλησαν νά Τόν ἀγνοήσουν καί νά Τόν κρύψουν. Ἐκεῖνοι ὅμως ἔφυγαν, ὁ Χριστός παραμένει. «Αὐτοί ἀπολοῦνται, Σύ δέ διαμένεις» καί πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται... Σύ δέ ὁ αὐτός εἶ καί τά ἔπι σου οὐκ ἐκλείψουσι» (Ἐβρ. α' 10-11).

«Θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (στ. 9).

Ἄλλο γιά λίγο νά μπαίνει στό στρατόπεδο τοῦ ἐχθροῦ καί νά προσποιῆσαι, ὅτι παραδίνεσαι μόνο καί μόνο γιά νά κατακτήσης τό κῶρο του, καί ἄλλο νά σέ ἀρπάξῃ ὁ ἐχθρός καί νά σέ καθιστᾷ θῦμα του, αἰχμάλωτό του. Ὁ θάνατος δέν βασιλεύσει πάνω στό Χριστό. Θέλησε ὁ Χριστός νά μῆ γιά λίγο στό στρατόπεδό του. Θέλησε γιά λίγο νά παραδοθῆ στό θάνατο. Γιά νά συντρίψει τό κράτος τοῦ θανάτου καί νά ἐλευθερώσει ὄλους τούς δεσμίους. Ἐκούσια «παρέδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν» (Ἐφεσ. ε' 2).

«Θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (στ. 9). Μαζί μέ τόν Χριστό δέν φοβᾶται καί ὁ πιστός τό θάνατο. Ἔλα, θάνατε, δέν σέ φοβᾶμαι. Ἐλάχιστη ἡ δύναμίς σου. Δέν μᾶς τρομάζει. Σέ νίκησε Ἐκεῖνος, πού πραγματικά κυριεύει.

Ἐφάπαξ καί αἰώνια (στ. 10)

Ἐνας ὁ Κύριος. Ὁ Κραταῖος καί Δυνατός. Ζῆ στόν αἰῶνα. Τό στιγμαῖο καί τό αἰώνιο. Ὁ θάνατος καί ἡ ζωή. Μία φορά πέθανε ὁ Χριστός. Καί αὐτή ἡ «ἄπαξ» θυσία Του χάρισε αἰώνια ζωή σ' ὄλους τούς ἀνθρώπους. Τήν μεγαλειώδη αὐτή ἀλήθεια τονίζει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «Ὁ γάρ ἀπέθανεν, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δέ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ» (στ. 10). Δηλαδή: Τόν θάνατο πού ὑπέστη ὁ Χριστός, τόν ὑπέστη μία γιά πάντα, ἀναφορικά ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία. Τήν ζωή πού ζῆ, τήν ζῆ γιά τόν Θεό.

Γιατί λέγει ἐκεῖνο τό «ἐφάπαξ»:

● Γιά νά δείξῃ τή δύναμι, πού ἔχει ἡ κίνησις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. «Ἐφάπαξ», μία φορά ὁ παντοδύναμος Θεός ἄναψε τό φυσικό ἥλιο. Δέν χρειάζεται καθημερινά νά προβαίνει στήν ἴδια δημιουργική ἐνέργεια καί νά ἀνάβῃ τόν ἥλιο, γιά νά φωτιζόμεθα. Ἀρκεῖ τό «ἐφάπαξ». Ἡ μία δημιουργική καί φωτιστική του κίνησις ἀρκεῖ γιά τήν πορεία τοῦ σύμπαντος. Ἔτσι καί ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, πού ἔλαμψε «ὑπέρ τόν ἥλιον». «Ἐφάπαξ», μία φορά ὑψώθηκε. Μία φορά σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Δέν χρειάζεται νά σταυρώνεται κάθε μέρα γιά κάθε νέο ἄνθρωπο πού γεννιέται, γιά κάθε νέα ἁμαρτία πού φυτρώνει στή γῆ. Ἀρκεῖ ἡ μία θυσία Του γιά νά φωτίσῃ μέ τό λυτρωτικό τῆς φῶς ὄλους τούς αἰῶνες, ὄλους τούς ἀνθρώπους.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Πωρωμένος ὁ Ἰούδας

Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα εἶναι ἡ ἀγκαλιὰ ὑποδοχῆς τῶν ἀμαρτωλῶν. Ἡ πόρνη γίνεται ἀγία! Ποιός τὴν ἔκανε; Ὁ Χριστός μόνο· δέχτηκε τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας. Ὁ Πέτρος, ἀρνητής, γίνεται καί πάλι Ἀπόστολος! Ποιός τὸν ἔκανε; Ὁ Χριστός μέ τό βλέμμα πού τοῦ ἔρριξε καί δέχτηκε τό κλάμα τῆς μετανοίας τό πικρό. Ὁ ληστής, ἐγκληματίας, γίνεται πρῶτος κάτοικος τοῦ Παραδείσου! Ποιός τὸν ἔκανε; Ὁ Ἐσταυρωμένος· δέχεται τή μετάνοια καί τήν ὁμολογία του. Ὁ ἀρχισταυρωτής γίνεται ὁμολογητής! Ποιός τὸν ἔκανε; Ὁ Χριστός, πού ἀπό τό Σταυρό δέχεται τήν ὁμολογία του.

- Γιατί νά μή συμβῆ αὐτό καί μέ τόν Ἰούδα;
- Πρῶτον, γιατί δέν τό ζητάει ὁ ἴδιος ὁ Ἰούδας.
- Δεύτερον, γιατί ὁ Ἰούδας δέν ἀμάρτησε, ἀλλά πρόδωσε! Κλώτσησε τόν Θεάνθρωπο! Τό ἀμάρτημά του εἶναι κατ' ἐξοχήν Χριστοκεντρικό.
- Ναί, ἀλλά -θά πῆτε- εἶπε ἕνα “ἡμαρτον!”. Γιατί δέν συγχωρέθηκε;

Σέ ποιόν ὅμως τό εἶπε τό “ἡμαρτον!”; Ὁ κλέφτης στους κλέφτες! Ὁ ἔνοχος στους συνενόχους! Ὁ λυσσασμένος στους λυσσασμένους! Ὁ σκοτεινιασμένος στους τυφλωμένους!

• Δέν εἶπε στόν Χριστό τό “ἡμαρτον!”. Σ' Ἐκεῖνον ἔπρεπε νά τό πῆ. Ὁχι μόνο διότι στόν Χριστό ἀμάρτησε, ἀλλά καί διότι ΜΟΝΟ ὁ Χριστός μπορούσε νά τόν συγχωρήσει.

• Ὁ Ἰούδας φταίει γιά τή Σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ; Ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Καί ὁ μέν υἱός τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει καθὼς γέγραπται περί αὐτοῦ· οὐαί δέ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλόν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος» (Ματθ. κστ' 24). Γιά ἄλλον, δέν εἶπε ποτέ ὁ Χριστός τό λόγο αὐτό.

Π.χ. δέν εἶπε: “Καλύτερα νά μή γεννιόταν ὁ Σαῦλος!”. Διότι ὁ Σαῦλος εἶχε τή δυνατότητα νά γίνῃ «πρῶην διώκτης», καί τήν ἀξιοποίησε. Ὁ Ἰούδας δέν εἶχε τήν δυνατότητα νά γίνῃ «πρῶην προδόκτης»... Μέ τό πωρωμένο του πάθος εἶχε πάει πλέον στόν «ἀγύριστο».

• Ἄς φοβηθοῦμε! Ὅλοι μπορούμε νά

Προσφορά Ἑρμηνευτικῶν ἔργων

Προσφορά γιά τούς ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας.

• Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ Παύλου καί οἱ ἑπτὰ Καθολικές, ἐρμηνευμένες ἀπό τόν ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη, σέ ὀκτώ τόμους καλλιτεχνικῆς βιβλιοδεσίας, ἀπό 160, μόνο 100 εὐρώ. Ἡ προσφορά ἀποστέλλεται ἐπί ἀντικαταβολῆ μέ δῶρο τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα.

• Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

γίνουμε πρώην άμαρτωλοί και τώρα δοσμένοι στην αγάπη Σου, Χριστέ! Κι αν Σέ ξεχάσαμε, κι αν Σέ άρνηθήκαμε, κι αν Σέ προδώσαμε, συγχώρεσέ μας Κύριε!

Ντροπή τό νά είσαι έναντίον τών άμβλώσεων!

Είναι ντροπή τό νά άρνήσαι τό δικαίωμα στις γυναίκες νά σκοτώνουν τά παιδιά τους! Αυτό ύποστήριξε ό εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ, μέ άφορμή τήν ψήφο του εύρωβουλευτή τής Ν.Δ. κ. Στέλιου Κυμπουρόπουλου. Ντροπή δέν είναι ή σφαγή άθώων νηπίων. Ντροπή είναι νά διαμαρτύρεσαι για τήν σφαγή!

- Άφορμή ή ψήφος του εύρωβουλευτή στό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, πού έθεσε σέ ψηφοφορία τήν πρότασι τής Πολωνίας: «Πρέπει νά προστατεύεται ή ανθρώπινη ζωή ενός παιδιού από τή στιγμή τής συλλήψεως».

- Δυστυχώς ό ίδιος ό κ. Κυμπουρόπουλος δέν μās έδωσε τή χαρά μιās ξεκάθαρης θέσεως του έναντίον τής σφαγής τών άγέννητων παιδιών μέ τίς άμβλώσεις. Για νά ρίξει τήν επαινετική ψήφο του ύπέρ τής ζωής του παιδιού από τή σύλληψί του, βάρυνε ή σκέψις τής δικής του (άναπηρικής) καταστάσεως. Για νά ύποστηρίξει όμως ύστερα τό δικαίωμα τών γυναικών νά σκοτώνουν τά παιδιά τους, βάρυναν άλλα πράγματα. Όπωςδήποτε και τό «άδειασμα», πού του έκανε τό κόμμα του, ή Νέα Δημοκρατία. Η δήλωσις της: «Η ΝΔ έχει ξεκάθαρη θέση, σταθερά και διαχρονικά για τό δικαίωμα τών γυναικών στην άμβλωση. Η ψήφος του εύρωβουλευτή κ. Στέλιου Κυμπουρόπουλου δέν εκφράζει τό κόμμα και τόν Πρόεδρό του»!

- Αν, κ. Πρόεδρε τής Ν.Δ. σās εκφράζι ό φρικιαστικός σφαγιασμός 250.000 παιδιών κάθε χρόνο στην Πατρίδα μας, μήν εκπλαγίτε πού άπογοητεύετε κάθε συνετό. Από τή μιá μεριά θρηνηίτε για τό δημογραφικό και δηλώνετε πρόθεσι νά ενισχύετε κάθε παιδί πού γεννιέται, και άπό τήν άλλη λέτε στους φονιάδες τών παι-

διών («γιατρούς», «μανάδες» και «πατεράδες»): Προχωράτε άκαθέκτα. Σφάζετε παιδιά! Τό κράτος ύποστηρίζει διαχρονικά τήν έκτρωσι!

Για τό θέμα πού άνέκυψε μέ τήν ψήφο του κ. Κυμπουρόπουλου, έγραψε θαρραλέο κείμενο ό πνευμονολόγος ιατρός κ. Άντώνιος Παπαγιάννης. Τό δημοσιεύουμε ως αυτότελές σχόλιο.

Επιλεκτικές θανατώσεις!

ό όνομα του Στέλιου Κυμπουρόπουλου έγινε πασίγνωστο στην Ελλάδα όταν τό 2019 άναδείχθηκε πρώτος σέ σταυρούς εύρωβουλευτής (πάνω από 577 χιλιάδες). Παρά τήν έμφανή άναπηρία του (πάσχει από νωτιαία μυϊκή άτροφία, μιá σοβαρή νευρομυϊκή πάθηση) τελείωσε τήν Ιατρική και άσκει τήν ειδικότητα τής Ψυχιατρικής.

- Τόν τελευταίο καιρό βρέθηκε και πάλι στην επικαιρότητα μετά τήν ψήφο του σέ νόμο του Ευρωκοινοβουλίου για τά δικαιώματα του άγέννητου παιδιού.

Άλλο πού δέν ήθελε ή “προοδευτική” αντιπολίτευση: Ξεσηκώθηκαν όλα τά κόμματα γιατί μέ τήν ψήφο του, λένε, άρνεϊται τό δικαίωμα τών γυναικών στην άμβλωση. Η Νέα Δημοκρατία, για νά μή μείνει πίσω σέ προοδευτικότητα (!), διαχώρισε τή θέση της άπό τήν ψήφο του βουλευτή της, ό όποιος μέ τή σειρά του είπε ότι ύποστηρίζει και τό ένα και τό άλλο “άρραιώνοντας” έτσι τό αρχικό του άπλό και στερεό θετικό επιχείρημα («Αν ή μάνα μου ήξερε ότι θά γεννηθώ άνάπηρος, θά μέ σκότωνε ή όχι;»).

Μέ άλλα λόγια, όλοι οί πολιτικοί άναφανδόν ύπέρ τών άμβλώσεων, μήν τύχει και χάσουμε.

- Πολύς λόγος γίνεται στις μέρες μας για τό αν επιλέγονται άσθενείς, πού θά μπούν στην έντατική, όταν δέν περισσεύουν κρεβάτια. Έκανε κάποιος τή σύγκριση ανάμεσα στις άμβλώσεις και τήν κατάσταση αυτή; Από ήθικη σκοπιά δέν διαφέρουν: για επιλογή ζωής ή θανάτου πρόκειται και στις δύο.

• **Άκομη**, καί ἡ σύγχρονη ἰατρική τῆς ἀναπαραγωγῆς συχνά ἐμφυτεύει πολλά γονιμοποιημένα ὠάρια σέ ἄτεκνες γυναῖκες καί στή συνέχεια θανατώνει τά “περιττά” ἔμβρυα, πού προκύπτουν, ὥστε νά ἐπιζήσει “ἓνα καί καλό”! Δυστυχῶς τέτοια γεγονότα ἀποτελοῦν ἐπίσημη πραγματικότητα, καί μόνο νά μαντέψουμε μποροῦμε τόν ἀριθμό τῶν ἐμβρύων πού καταλήγουν στά χωνευτήρια τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ταυτοχρόνως κλαίγεται διὰ τῶν ἐκπροσώπων της γιά τό... **δημογραφικό** τῆς πρόβλημα.

• **Ὁ (μὴ χριστιανός) Ἴπποκράτης**, πού τόν ἐπικαλούμαστε ὅταν μᾶς βολεῦει καί καυχώμαστε πού τόν ἔχουμε πρόγονο καί τόν βάζουμε προμετωπίδα σέ ἰατρεῖα καί νοσοκομεῖα, ἔβαζε τούς μαθητές του νά ὀρκίζονται, ὅτι δέν θά δώσουν σέ γυναῖκα ἐκτρωτικό φάρμακο. Χρειάζεται νά πούμε κι ἄλλα;

• Ἄς κάνουμε μιὰ ἱστορική παρένθεση. Τό 390 μ.Χ. ὁ ἐπίσκοπος Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος ἀπαγόρευσε στόν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον νά μπεῖ στό ναό, διότι εἶχε διατάξει τή σφαγή 7000 Θεσσαλονικέων μετά ἀπό στάση πού ἐκδηλώθηκε στήν πόλη. Δέν εἶχε σηκώσει ὁ ἴδιος τό ξίφος: μέ σύγχρονη γλῶσσα θά λέγαμε ὅτι ἔφερε τήν πολιτική εὐθύνη.

Τότε βέβαια δέν ὑπῆρχε ἀξιωματική ἀντιπολίτευση γιά νά ζητήσει τήν παραίτησή του. Ὁ ἐπίσκοπος ὁμως στάθηκε στό ὕψος τοῦ δικοῦ του ἀξιώματος, προφανῶς ἔχοντας κατά νοῦν αὐτό πού λέγει ὁ Θεός στόν προφήτη Ἡσαΐα: «*Ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρός με, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ’ ὑμῶν, καί ἐάν πληθύνητε τήν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἱ γάρ χεῖρες ὑμῶν αἵματος πλήρεις... Λούσασθε καί καθαροί γίνεσθε καί δεῦτε καί διαλεχθῶμεν*» (Ἡσ. κεφ.1)...

Καί ὁ αὐτοκράτορας συμμορφώθηκε μέ τήν ἀπαγόρευση τοῦ ἐπισκόπου. Πέρασε ἀπό τό στάδιο τῆς μετανοίας καί ἀποκαταστάθηκε ἐκκλησιαστικά.

• Ἐπιστρέφοντας στό σήμερα, ἄς ἀναλογισθοῦμε ποιά κατ’ ἀναλογίαν θά ἔπρεπε νά εἶναι ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι στοὺς πολιτικούς, ὅποιασδήποτε ἀποχρώσεως, πού συμερίζονται τήν θέση, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ κυφορουμένου ἐμβρύου εἶναι ἀναλώσιμη κατ’ ἐπιλογήν. Καί ἄς εὐχηθοῦμε νά μὴ φθάσουμε στήν τελικὴ προειδοποίηση πάλι στόν Ἡσαΐα τόν προφήτη: «*Ἐάν μὴ θέλητε, μηδέ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεταί*».

Δέν εἶναι ἀνθρώπινη ἀπειλή: «*Τό γάρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα*», καταλήγει ὁ προφήτης.

• Ἄραγε ὅσα δεινά μᾶς συμβαίνουν τά χρόνια πού περνοῦμε εἶναι ἄσχετα μέ τήν πραγματικότητα αὐτή;

Ἐπιείκεια στόν πολυδολοφόνο;

Τό παιδί αὐτοκτόνησε. Ὁ δολοφόνος **Κουφοντίνας** ἀπειλοῦσε ὅτι θά αὐτοκτονήσει. Γιά τό 15χρονο παιδί ἀπό τό Κερασίφι καμμία εὐαισθησία. Γιά τόν ἀπεργό πείνας, τόν μεγαλοῖσοβίτη, τόν ὑπαρχηγό τῆς «17 Νοέμβρη» καθημερινά διαδηλώσεις συμπαραστάσεως! Τελικά ὕστερα ἀπό 53 μέρες, ὁ Κουφοντίνας πείνασε καί διέκοψε τήν ἀπεργία του.

• Τό γεγονός εἶναι, ὅτι ὅλες οἱ ἐφημερίδες μέ πολλές τους σελίδες καί σέ ἀναρίθμητα ἄρθρα ἀσχολήθηκαν μέ τήν ἀπό-

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

B. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἑτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

πειρα αὐτοκτονίας ἐνός κατ' ἑξακολούθησαν **δολοφόνου**. Κάθε μέρα δέ ὠργανώνονταν συγκεντρώσεις στήν Ἀθήνα καί σέ ἄλλες πόλεις ὑπέρ ἐνός ἀνθρώπου, πού ὠπλιζε τό πιστόλι του καί ἀφαιροῦσε ζωές ἀθῶων πολιτῶν.

- Σέ ἡμέρες **πανδημίας**, πού γιά λόγους υἰγείας ὄλου τοῦ πληθυσμοῦ ἀπαγορεύονται οἱ συγκεντρώσεις, οἱ ἀναρχοαυτόνομοι ἀσύδωτα συγκεντρώνονται, συγκρούονται μέ τήν ἀστυνομία, καί προβαίνουν σέ βιαιοπραγίες.

- Σέ ἐποχή, πού τό κράτος θέτει προτεραιότητα τήν προφύλαξι ἀπό τήν πανδημία, οἱ θαυμαστές ἐνός δολοφόνου, πού σκότωσε 11 **ἀνθρώπους**, καταργοῦν κάθε ἔννοια νομιμότητας καί προβάλλουν ὡς ὑψιστο θέμα τους, ἄν τό ἔνδαλμά τους ἐκτίση τήν ποινή του στήν ἄλφα ἢ βῆτα φυλακή.

- Ἐχει δικαίωμα ἐπιεικοῦς μεταχειρίσεως ὁ Κουφοντίνας; Ἄν εἶχε δείξει καί ἐκφράση μεταμέλεια καί μετάνοια γιά τίς ἀποτρόπαιες πράξεις του, φυσικά θά μπορούσε νά ζητήση κάποια ἐπιείκεια.

Βεβαίως ὁ κ. Κουφοντίνας δέν πιστεύει στόν Ἰησοῦ Χριστό, στήν ἀγάπη Του, στή συγγνώμη Του. Ἄν πίστευε, θά ἤξερε ὅτι ἕνας ἀνθρωποκτόνος μπῆκε **πρῶτος στόν παράδεισο**. Ναί, ἀλλά πῶς;

- **α.** Πάνω ἀπό τό σταυρό τῆς θανατικῆς του ποινῆς δέχτηκε τήν **ἐνοχή** του. Εἶπε στόν συσταυρωμένο ληστή: «*Ἡμεῖς ἄξια ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν*» (Λουκ. κγ' 41). Ἀναγνώρισε τή νομιμότητα τῆς καταδίκης του. Ἀναγνώρισε τά ἐγκλήματά του.

- **β.** Πάνω ἀπό τόν σταυρό του ἀναγνώρισε τήν **ἀθώτητα** Ἐκείνου, πού εἶναι ὁ μόνος ἀπόλυτα Ἀναμάρτητος.

- **γ.** Ζήτησε μέ βαθειά **μετάνοια** τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ.

- Ἐτσι μετετέθη ὄχι ἀπό φυλακή σέ φυλακή, ὅπως ζητάει ὁ Κουφοντίνας, ἀλλ' ἀπό τόν σταυρό στόν Οὐρανό, ἀπό τήν ἐγκληματική του ζωή στή ζωή τοῦ Παραδείσου.

- Θά μῶ πῆτε: «*Τί τά γράφεις αὐτά;*». **Κουφός** δέν εἶναι μόνο ὁ Κουφοντίνας, ἀλλά καί κάθε συμπαραστάτης τοῦ Κου-

φοντίνα. Πολλοί οἱ κουφοί, πού δέν ἀκοῦνε τή φωνή τῆς κοινωνίας, πού ζητάει ἀπαλλαγή ἀπό βιαιοπραγίες, ληστείες καί δολοφονίες.

Καί ἐνῶ εἶναι κουφοί στόν λόγο τῆς Ἀγάπης, ζητοῦν καί ἀπό τήν Ἐκκλησία νά συμπαρασταθῆ στό αἶτημα τοῦ Κουφοντίνα. Γιά τόν Κουφοντίνα ὑπάρχει ἡ **δικαιοσύνη**: νά ὑποβάλη τά αἰτήματά του. Ἡ Ἐκκλησία στόν Κουφοντίνα καί σέ κάθε Κουφοντίνα τῆς **ἀγριότητας**, ἔχει νά δείξη τόν δρόμο τῆς ἀγιότητας, πού ὑπάρχει καί γιά τόν μεγαλύτερο κακοῦργο, ἄν βεβαίως **μετανοήση**.

635 διαδηλώσεις σέ 50 μέρες!

Ἐπιχειρήματα ἢ χουλιγκανισμός; Διαφωνίες ἢ τρομοκρατία; Προτάσεις ἢ βανδαλισμοί; Περιστολή τοῦ κορωνοϊοῦ ἢ σαδιστική διασπορά του; Λογική ἢ καταστροφές; Δολοφόνοι ἢ νομοταγεῖς πολίτες; Αὐτά τά ἐρωτήματα γεννιῶνται ὅταν ἀπό τό βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ ὑπουργός Προστασίας του Πολίτη (Δημοσίας Τάξεως) **κ. Μιχ. Χρυσοχοϊδης** εἶπε ὅτι μέσα σέ 50 μέρες πραγματοποιήθηκαν **635 διαδηλώσεις!**

- Καί ἄλλοτε γίνονταν διαδηλώσεις. Ἄλλ' οὔτε τόσο συχνά οὔτε καταλύοντας προκλητικά τά μέτρα ὑγιεινῆς προστασίας λόγω τῆς **πανδημίας**.

- Πόσες τραγικές συνέπειες εἶχαμε ἀπό αὐτές τίς 635 διαδηλώσεις στήν Ἀθήνα καί σέ ἄλλες πόλεις;

1. Σέ ἐποχή αὐστηρῶν μέτρων περιορισμοῦ λόγω τοῦ κορωνοϊοῦ, καί μάλιστα μέ τίς τελευταῖες του μεταλλάξεις, οἱ κεντρικοί δρόμοι καί οἱ πλατεῖες παρουσίαζαν μάζες **συνωστισμένων** ἀτόμων χωρίς μάσκες καί μή τηρώντας ἀποστάσεις. Ἡ μεταδοτικότητα τοῦ ἰοῦ, λόγω καί τῶν κραυγῶν, ἦταν πασιφανής. Ὁ ὁποιοσδήποτε τρομοκράτης ἢ μέλος τοῦ «ρουβίκωνα» κολλοῦσε τόν ἰό, καί ὕστερα ἀστραπιαῖα τόν μετέδιδε στή σπείρα του ἢ στό σπίτι του.

2. Τραγική συνέπεια καί ἡ σύγκρουσις μέ τήν **ἀστυνομία**. Δέν ἀποτελεῖται

από άγγελους ή αστυνομία. Είναι αναμενόμενον να συμβαίνουν και λάθη έκ μέρους μελών της, δεδομένης και της κοπώσεως. Πώς να επιτηρήση ή αστυνομία 635 διαδηλώσεις (μέ εκατοντάδες άτομα κάθε μία); Και γιατί λησμονούν οι διοργανωτές αναρχοαντίνομοι, ότι και οι αστυνομικοί είναι άνθρωποι και δεν έχουν απεριόριστη αντοχή, και ότι εκτελούν εντολές.

3. Τραγική συνέπεια των διαδηλώσεων του συγκεκριμένου τρόπου και χρόνου είναι η ντροπή που νιώθουμε όλοι ως Έλληνες. Όπως ανακοινώθηκε, οι μισές από τις 635 διαδηλώσεις έγιναν για συμπάραστασι στον αρχιτρομοκράτη και αρχιδολοφόνο **Κουφοντίνα**. Ένα κράτος, που καλείται να γιορτάση τα 200 χρόνια από την Έθνεγερσία του 1821 και να τιμήση τους ήρωές του, έπρεπε να είναι κάθε μέρα στους δρόμους για να τιμηθῆ ένας πολυϊσοβίτης!

4. Τραγική συνέπεια των διαδηλώσεων είναι η προβολή των **αγρίων ένστικτων** του συννοθλεύματος των διαδηλωτών. Θα μπορούσε να γίνη μία ωραία διαδήλωση για κάποιο λογικό αίτημα. Ήταν ανάγκη να σπᾶνε και να σχίζον **εϊκόνες** του Χριστού και της Παναγίας; Όλος ο πλανήτης είδε την άσεβη σκηνή και τό διαδικτυο και οι έφημερίδες ανα-

μετέδιδαν τό ρυθμικό... σύνθημα: «*Η Ελλάδα να πεθάνει, να ζήσουμε εμείς. Στο διάολο ή οικογένεια, στο διάολο και ή Πατρίς*».

5. Τραγική συνέπεια των επικινδύνων διαδηλώσεων είναι και ή κατάπτωσης του **πολιτικού λόγου**. Για λογική αντιπαράθεσι υπάρχει τό βῆμα της Βουλῆς. Είναι ανάγκη ακόμα και πολιτικά πρόσωπα να συμφύρονται μέ ακραία τρομοκρατικά στοιχεία και να ανέχωνται συνθήματα, όπως: «*Όταν οι αντίρτες θά μπουνε στην Άθήνα, τό Σύνταγμα θά λέγεται πλατεία Κουφοντίνα*»; Δεν μπορεί να ακούγεται από πολιτικούς άνδρες τό: «*Γιά τις διαδηλώσεις παίρνουμε τό ρίσκο της πανδημίας*». Δηλαδή: Δεν μᾶς νοιάζει αν γεμίζουν τά νοσοκομεία και οι Μ. Ε.Θ.; Έμᾶς ένα μᾶς ενδιαφέρει, να γεμίζουν οι δρόμοι από διαδηλωτές;

6. Υπάρχει και ἄλλη τραγική συνέπεια: Η **ἀτιμωρησία**. Τρομοκράτες συλλαμβάνονται, ἄλλά τά δικαστήρια τούς ἀθώνουν.

● Είναι καιρός τό κράτος να θέση φραγμό! Υπάρχουν πολλοί τρόποι να εκφράζουν οι διαφωνούντες τή γνώμη τους. Δεν χρειάζονται μαζικές καταστροφές. Οι καταστροφές δεν είναι επανάστασις. Είναι κοινωνικές ανατροπές και διαστροφές!

Όσοι μπουρν, ἄς στείλουν τά 10 ευρώ και για τό 2021

Οί φίλοι αναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό ἔτος **2021**.

● Στο λογαριασμό:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στο λογαριασμό:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα.**

● Του έξωτερικού τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).
Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Προσοχή!

Γιά θέματα πνευματικά ρωτᾶμε τόν καλό πνευματικό μας. Γιά θέματα ιατρικά ρωτᾶμε τήν ιατρική ἐπιστήμη.

Δέν ρωτᾶμε τόν «γέροντα» να μᾶς πῆ τί πληροφορία ἔχει, τί ὄραμα είδε, τί του εἶπε ή Παναγία ή κάποιος ρασοφόρος, για τό τί θά κάνουμε μέ τόν κορωνοϊό! Άκοῦμε τήν ιατρική ἐπιστήμη.

Γιά κάθε προφητολόγο ή «χαρισματολόγο» παντός είδους και καιρού, ισχύει τό «**μή πέραν των πεδήλων**».

Μή μᾶς ταραζουν! Και πρό παντός ἄς ἀφήσουμε τόν ἐγωισμό, ὅτι τά ξέρουμε ὅλα.